

Igor Levit, *piano*

Nascut a Nijni Nóvgorod (Rússia) el 1987, als vuit anys es traslladà a Alemanya amb la seva família. Completà els estudis de piano a l'Acadèmia de Música i Teatre de Hannover, on es graduà amb les màximes distincions acadèmiques atorgades a un alumne d'aquest centre docent. Igor Levit va estudiar sota el mestratge de Karl-Heinz Kämmerling, Matti Raekallio, Lajos Rovatkay i Hans Leygraf. El 2005, essent el participant més jove del Concurs Arthur Rubinstein de Tel Aviv, va guanyar-hi la Medalla de Plata, així com el premi al millor intèrpret de música de cambra i el premi del públic com a millor executant de música contemporània.

Guanyador del premi de Gramophone com a enregistrament de l'any 2016, s'ha consolidat com "*un dels artistes essencials*" de la seva generació («The New York Times»). La premsa certifica les seves actuacions amb una "*gran quantitat de significat, sense artifici*" («Washington Post») i deixant l'oient "*sense paraules, amb sorpresa i admiració!*" («The Telegraph»).

La seva temporada 2017-18 inclou actuacions amb la Royal Concertgebouw Orchestra (Jakub Hrusa), Royal Stockholm Philharmonic (Sakari Oramo), les simfòniques de Viena i de Pittsburgh (Manfred Honeck), Deutsche Kammerphilharmonie Bremen i Tonhalle Orchestra de Zuric. L'estiu del 2017 va participar a la nit d'inauguració dels BBC Proms, juntament amb la BBC Symphony, va debutar al Festival de Salzburg i va ser resident al Rheingau Music Festival, abans d'emprendre una gira per l'Àsia amb l'Orquestra Simfònica de la Bayerische Rundfunk, sota la direcció de Kiril Petrenko.

Després de l'èxit del seu cicle de *Sonates* de Beethoven al Wigmore Hall la temporada 2016-17, el presentà també al Prinzregententheater de Munic i completà el que havia iniciat la temporada anterior al Palais des Beaux Arts de Brussel·les. Artista en exclusiva de Sony Classical, la seva gravació de les quatre darreres *Sonates* de Beethoven va ser nominada pel «BBC Music Magazine» com a millor novetat discogràfica de l'any; també va rebre el premi per a joves artistes de la Royal Philharmonic Society i l'ECHO Klassik 2014.

Igor Levit, *piano*

DIMECRES, 02.05.2018 – 20.30 h
Palau de la Música Catalana
Sala de Concerts
Palau Piano

Dipòsit legal: B4010-2018

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT DE CULTURA
DE BARCELONA

INAEM

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

«Ni el plany ni la protesta,
ni menys la circumstància.
Només,
sobre el tall esmolat del ganivet
–la veritat–,
abocar-se a l’abisme.
I cantar,
abans de caure-hi.»

Narcís Comadira,
La poesia

I

Ludwig van Beethoven (1770-1827)
Sonata núm. 13, en Mi b major, op. 27/1,
“*Quasi una Fantasia*” 16’
I. Andante – Allegro – Tempo I / II. Allegro molto vivace
III. Adagio amb espressione / IV. Allegro vivace – Tempo I
– Presto

Sonata núm. 14, en Do sostingut menor, op. 27/2,
“*Clar de Lluna*” 17’
I. Adagio sostenuto / II. Allegretto / III. Presto agitato

II

Ludwig van Beethoven (1770-1827)
Variacions Diabelli, op. 120 51’
Tema: Vivace
Variació 1: Alla marcia maestoso
Variació 2: Poco allegro
Variació 3: L’istesso tempo
Variació 4: Un poco più vivace
Variació 5: Allegro vivace
Variació 6: Allegro ma non troppo e serioso
Variació 7: Un poco più allegro
Variació 8: Poco vivace
Variació 9: Allegro pesante e risoluto
Variació 10: Presto
Variació 11: Allegretto
Variació 12: Un poco più moto
Variació 13: Vivace
Variació 14: Grave e maestoso
Variació 15: Presto scherzando
Variació 16: Allegro
Variació 17: Allegro
Variació 18: Poco moderato
Variació 19: Presto
Variació 20: Andante
Variació 21: Allegro con brio – Meno allegro – Tempo primo
Variació 22: Allegro molto (alla *Notte e giorno* faticar di Mozart)
Variació 23: Allegro assai
Variació 24: Fughetta (Andante)
Variació 25: Allegro
Variació 26: (Piacevole)
Variació 27: Vivace
Variació 28: Allegro
Variació 29: Adagio ma non troppo
Variació 30: Andante, sempre cantabile
Variació 31: Largo, molto espressivo
Variació 32: Fuga: Allegro
Variació 33: Tempo di Menuetto moderato

Una enciclopèdia del piano

Si la biografia de Beethoven ha estat un pou de teories, algunes ben fantasioses, la creació de les *Variacions Diabelli* no ho ha estat menys. Des del motiu de la composició o el nombre de variacions fins a la dedicatòria de l’obra a Antonia Brentano, mil especulacions, algunes entranyablement absurdes, han omplert llibres i llibres. El que sabem del cert és que Beethoven tenia bona relació personal amb Diabelli, compositor i editor contemporani, i que aquest va demanar, tant a ell com a col·legues com Schubert, Liszt o Hummel, una variació sobre un vals propi per a un projecte conjunt amb finalitats filantròpiques.

Beethoven va menystenir públicament el vals en qüestió, però finalment es va incorporar al projecte. Intuint, més que coneixent, la complexa personalitat de Beethoven, l’explicació de per què va acabar escrivint no una, sinó trenta-tres variacions (una més que Bach a les *Goldberg*) es pot explicar, d’una banda, per l’interès creatiu que li va acabar despertant el projecte i, d’una altra banda, per la recompensa econòmica que en creia poder treure. Així doncs, Beethoven escriu la col·lecció de variacions més transcendental de la música occidental entre el 1819 i el 1823 i les publica, de manera simptomàtica, utilitzant el concepte *Veränderungen*, que a diferència de *Variationen*, significa alteració, modificació. El gruix principal de l’obra el compon el 1819, però algunes de les més importants del catàleg (I, II, XV, XXIII-XXVI i XXXI) són del 1923.

Les *Variacions Diabelli, op. 120* són la penúltima composició per a piano de Beethoven i, si bé comença amb lleugeresa, tractant irònicament el tema de Diabelli (Benet Casablancas, al seu llibre *El humor en la música*, proposa la idea que aquesta obra és una gran farsa), a partir de la Variació X les referències a Bach, Händel o Mozart s’imposen, tot esdevenint una mena de gran enciclopèdia de la música per a teclat. Al final, i gradualment, cada variació dialoga amb les altres i és aquesta “autoreferencialitat” la que atorga grandesa definitiva a aquesta obra.

Més de vint anys abans, concretament el 1801, Beethoven publicà dues *Sonates*, les 13 i 14, que porten com a títol *Quasi una Fantasia*, tot i que la segona avui dia és coneguda mundialment amb el nom de *Clar de Lluna*. Com en el cas de les *Diabelli*, les paraules per a Beethoven tenen importància i en aquest cas reflecteixen, no tan sols el caràcter d’ambdues obres, sinó també un pas endavant en la seva evolució estilística, tot allunyant-se cada cop més de la sonata clàssica de Haydn o Mozart per obrir, de bat a bat, les portes al romanticisme.

Antoni Colomer, crític musical

PROPER CONCERT

Jean-Efflam
Bavouzet, *piano*

DIJOUS, 24.05.18 — 20.30 h
Sala de Concerts

C. Debussy: *Ballade, Tarantelle styrienne*, “Clar de lluna”
(*Suite Bergamasque*), *Arabesque núm. 1*, *Images* (llibre I), *L’isle joyeuse*, *Images oubliées* i *Sept Études*

Preu: 25 euros